

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing at night. The woman has long, wavy blonde hair and is wearing a purple sleeveless dress. The man has dark hair and a beard, wearing a dark suit jacket over a light blue shirt and a dark tie. They are both smiling and looking at each other. The background is dark with out-of-focus city lights.

Rosie Maxwellová
Zapomenutá
pomsta

ROSIE MAXWELLOVÁ

ZAPOMENUTÁ
POMSTA

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

už víckrát jsme si povídali o tom, jak klasické pohádky – v té či oné podobě známé po celém světě – tvoří jakýsi „myšlenkový základ“ příběhů, které Vám přináším. A že nejoblíbenější je pohádka o popelce. Skromné a nevýbojné dívce, kterou si najde skvělý princ. Není divu, pohádky jsme v určitou etapu svých životů měli rádi všichni, tak proč ne?

Musím se Vám ale přiznat, že snad ještě radši mám ty příběhy, kde hrdinka nesedí v koutě a nečeká až ji najdou. Příběhy o samostatných a silných ženách, které si dokáží prosadit to, co samy chtějí, to, po čem touží. A když je to někdy navzdory jejich protějškům – nevadí. Vždyť oni časem přijdou na to, že je to dobré i pro ně...!

Přesně takové rysy má povídka To opravdu nečekala!, v níž Clare odmítne „srazit kufry“ před svým skorošvagrem, takže ten se pak jenom diví tomu, co se v té tiché dívce skrývalo. Stejně tak Bess (Čas odchodů, čas návratů) dokáže odejít z manželství s bohatým mužem..., který se také pak už jenom diví. Geraldine (Španělova překvapivá manželka) se zase dokáže jinému takovému „pánovi tvorstva“ postavit a zmařit jeho plány. A podobné rysy mají i hrdinky zbývajících tří příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo.

Takže já jsem spokojený!

A doufám, že Vy budete taky.

... s láskou

Váš Harlequin

Rosie Maxwelllová

ZAPOMENUTÁ POMSTA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

An Heir for the Vengeful Billionaire

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Rosie Maxwell

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1431-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1432-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1433-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

V půl osmé na tebe bude před hotelem čekat auto a odveze tě na otevření Chateau Margaux. Budu tam na tebe čekat. S láskou Damon.

Carrie Millerová zírala na slova napsaná elegantním mužským rukopisem a pak zvedla pohled k hodinám.

Pětadvacet minut po sedmé.

Polkla knedlík emocí, který se jí vytvořil v krku. Zbývalo jen pět minut.

Carrie prudce bušilo srdce pod nádhernými hedvábnými šaty, které jí byly do hotelového pokoje doručeny ráno spolu s tím ručně psaným vzkazem. Od rozloučení s Damonem včera večer myslela jenom na něho. Omámeně ležela v posteli a vybavovala si každý jeho detail. Jeho okouzlující kávově hnědé oči se zlatým kroužkem kolem duhovek. Tlumené elegantní zabarvení jeho hlasu, kterým ji laskal po smyslech jako samet. Svěží vůni, která jí projela celým tělem, když se k ní naklonil, aby jí vtiskl na tvář polibek na rozloučenou.

Představila si ho, jak čeká na její příjezd na velkolepém starodávném zámku v Paříži, v jednom z nejmagičtějších měst na světě. Srdce jí při té myšlence

poskočilo ještě víc. Když se však otočila, aby ještě naposledy zkontrolovala svůj vzhled ve vysokém zrcadle, pohled jí oplácely tmavě zelené oči plné strachu.

Protože v noci nespala ještě kvůli jedné věci.

Damonově jménu.

Jmenoval se Meyer. Damon Meyer.

A to jméno moc dobře znala.

Protože Damon v dětství přišel o otce kvůli *jejímu* otci.

Při skandálu Meyer-Randolph, jak těm šokujícím událostem přezdívala média, skončilo kdysi produktivní pracovní partnerství tragédií, když přišel Jacob Meyer kvůli zradě jejího otce o život. Carrie věděla, že dříve než se přitažlivost mezi nimi rozhoří, bude muset Damonovi říct, kdo je.

Fakt, že se s otcem nevídala, nic neznamenal. Přestože ji vychovala matka, daleko od otcova vlivu, nikdy nebyla součástí rodinného impéria a už dávno se zbavila rodného příjmení, Sterling Randolph byl její otec. A Carrie si cenila upřímnosti nade vše. Po tom, jak ji Nate podváděl, každým slovem i pohledem, považovala upřímnost za nejvyšší prioritu – za všech okolností říkala pravdu a vyžadovala ji i od ostatních.

Ovšem při představě, jak bude Damon reagovat na pravdu, se jí v hrudi roztřepetali motýli velcí jako netopýři. Bylo pravděpodobné, že okamžitě odejde. Přestože byl totiž člověk zodpovědný za Jacobovu smrt zatčený a odsouzený, v Damonových očích byl skutečným viníkem její otec.

Carrie věděla, že nebyl nevinný. Její otec svým jednáním způsobil spoustu bolesti a Carrie od toho

skandálu a následného honu médií sužovaly panické ataky. Nedomnívala se však, že by za to mohl jen on. A očekávala, že Damon na tom bude stejně.

Když ji však přemohla zvědavost a vygooglila si ho na internetu, mezi tisícovkami zpráv – od překrásných společnic až po jeho slavné přátele a domy, které vlastnil na pěti kontinentech – pochopila, jak moc se mýlila. Veškeré nepřátelství, jež Damon choval vůči jejímu otci, tu bylo zapsané černé na bílém.

Odpor vůči jeho obchodním praktikám. Jeho frustrace, že Sterling vyšel z toho skandálu bez poskvrnky, stejně jako jeho jistota, že veškerá vina padala jen a jen na jeho hlavu.

Carrie se při čtení kroutil žaludek do těsnějších a těsnějších uzlů – protože kdyby Damon včera večer tušil, kdo je, ani by se na ni nepodíval.

Jenže se podíval... a bylo to úžasné a vzrušující.

Už to bylo tak dávno, co Carrie někdo aspoň trošičku přitahoval. Žádný muž, s nímž se setkala, nedokázal proniknout strachem a nedůvěrou, které v ní vybudovaly Nateovy lži. To se však včera večer s Damonem změnilo.

Jediný jeho pátravý pohled a úsměv s ní otrásl, jako by dostala ránu elektřinou. Představil se a podal jí ruku, a přestože ji jeho jméno šokovalo, tělem se jí šířilo teplo z doteku jeho dlouhých prstů, až pustila jeho totožnost z hlavy.

Protože se zničehonic celá chvěla a instinktivně věděla, že jen on ji může upokojit.

Takhle rychle mu propadla. Až na to, že měla pocit, že konečně začala žít.

Přistoupila ke dveřím a celým svým srdcem doufala, že až Damon zjistí, kdo je, nebude se jí chtít vzdát.

Damon Meyer odolal touze znovu zkontrolovat hodinky. Carrie měla zpoždění a hlásek v jeho hlasu se začal vyptávat, jestli se vůbec ukáže – hlásek, který rychle umlčel jistotou, že ho určitě neodmítne.

Signály, jež včera vysílala, jasně prozrazovaly, že ho chce znovu vidět a pokračovat v tom, v čem začali. Četl to v jejím pohledu, když se na něho občas zadívala, a chvění touhy, které jí projelo, když ji políbil na rozloučenou. Musel se silou vůle ovládnout, aby si ji k sobě nepřivínil a nezmocnil se jí přímo na tom místě!

Dnes si však dal svolení, aby podlehl těm omamným instinktům – pokud tedy bude Carrie souhlasit.

Nepůjde o nic víc než o prchavý románec. Damon neměl čas ani energii na opravdický vztah. Už dávno se upsal celým srdcem i duší pomstě vůči Sterlingu Randolphovi, a nezbloudí z té cesty, dokud ten muž nezaplatí za to, že dostal jeho otce do předčasného hrobu.

Jeho chvíle se však blížila. A jakmile uzavře smlouvu s Caldwellem, bude dokonáno. Dnes večer se však chce soustředit výhradně na potěšení a na práci zapomenout...

Konverzace kolem něho utichla a jemu se veškeré myšlenky vykouřily z hlavy, když se zadíval na ženu, jež právě přišla. Srdce se mu zběsile rozbušilo, a jakmile se Carrie setkala s jeho pohledem, projel Damonem stejný záblesk přitažlivosti, který je dal dohromady včera večer.

„Omluvte mě,“ řekl skupince kolem sebe. Nedbal na jejich údiv a rychle debatu ukončil.

Aniž by odtrhl oči od Carrie, prošel mezi hosty k místu, kde se zastavila. Přistoupil k ní a dokázal na ni jen hledět, na to, jak fuchsiové hedvábí objímá jemné křivky jejího těla.

V okamžiku, kdy Damon ty šaty spatřil, v nich chtěl vidět Carrie. Oblečení, které měla na sobě včera večer, bylo stylové, ale nevýrazné. Tmavá barva a cudný střih jejímu tělu lichotily – o tom nebylo pochyb vzhledem k tomu, jak na něj reagovalo *jeho* tělo – ale jako by splývala s okolím. Intuice mu napovídala, že právě proto si je vybrala.

Šaty, které zvolil on, však něco takového nedovolovaly. Měly odvážný střih, ačkoliv neodhalovaly příliš s hlubokým výstřihem a nepostřehnutelným rozparkem na noze. S hedvábnou záplavou havraních vlasů, které jí splývaly přes ramena a dolů po zádech, vypadala fantasticky. Jemné kouřové stíny zvýrazňovaly její už tak překrásné oči, takže vypadaly ještě větší a jasnější. A její rty... *ty rty*.

Damon by ji nejraději políbil. V tu chvíli nedokázal myslet na nic jiného. Nejraději by zrušil prostor mezi nimi, přitáhl si ji do náruče, přitiskl ji ke svému roztouženému tělu a zmocnil se jejích úst, aby ji konečně ochutnal.

Damona ohromila síla vlastní touhy, a tak mu chvíli trvalo, než dokázal promluvit. „Vypadáš ještě neuvěřitelněji, než jsem si představoval,“ zachraptěl. Po jeh slovech jí do tváří vystoupal ruměnek.

„To ty taky,“ odvětila Carrie, ačkoliv nejprve musela odtrhnout překrásné olivově zelené oči od jeho spalujícího pohledu, aby zhodnotila jeho padnoucí černý oblek a bílou košili. „A zámeček je překrásný. Nikdy jsem nic podobného neviděla.“

„Děkuju,“ pronesl, přestože mu byl v tu chvíli celý zámeček ukradený. Záleželo mu jenom na ní.

Carrie znal teprve den a strávil s ní jen pár hodin, přesto mu připadalo, jako by celou věčnost čekal na

to, až se jí bude moci dotknout. Touha cítit, jak pod ním taje, mu vysílala do krve žár a sílila ve slabinách.

Soustředil se na ni tolik, že si okamžitě všiml, jak jí na hrdle tepe pulz. Pak spatřil další znamení nervozity – pevně sevřené rty a bílé klouby na rukou, jimiž svírala kabelku. Nechtěl, aby se cítila špatně, ale chápal, že pro dívku z malé komunity ze Santa Barbary může být večírek příliš.

Celý večer byl hromující: od rozlehlého zámečku, který připomínal pohádkový hrad, přes opulentní večírek, kde se na ničem nešetřilo, až po několik osobně vybraných hostů, kteří dávali na odiv své bohatství šperky s diamanty, rubíny a smaragdy, jež se jim třpytily kolem krku, v uších a na prstech.

A nejpůsobivější ze všeho byla přitažlivost, která je oba držela v zajetí. Dokonce i Damonovi připadala divokost té chemie obrovsky intenzivní.

Přistoupil k ní blíž. Spatřil, jak se zachvěla, když narušil její osobní prostor, a sklopila oči.

„Jsem rád, že jsi přišla,“ pronesl tiše.

Carrie rozechvěle vydechla. „Já...“

Nedokázal snést její sklopený pohled. Jemně ji vzal za bradu a zvedl jí hlavu, aby na něj znovu upřela pohled. „To já taky,“ odvětila tlumeně. „Těší mě, že se znovu setkáváme.“

„Vážně sis myslela, že neudělám všechno ve své moci, abych tě zase viděl?“ zeptal se s úsměvem. „Celý den jsem nedokázal myslet na nic jiného než na tebe.“

„Já na tebe taky hodně myslela.“

„To je dobře,“ odvětil. Zaplavila ho úchvatná euforie.

Pak jí však přes obličej přelétla jakási emoce, která

byla tak prchavá, že ji nedokázal rozluštit. Zhluboka se nadechla na uklidněnou.

„Musím ti ovšem něco říct, než... než...“

Damon koutkem oka zaznamenal, že je lidé kolem pozorují. Pozornost pro něho nebyla nic nového. Od prvního úspěchu na poli architektury se těšil zájmu reportérů. Přitahoval pozornost, protože byl synem svého otce a díky nečekanému úspěchu své práce.

Nikdy po slávě netoužil, ale rychle si uvědomil, že ji může využít ke svému prospěchu. Čím byl známější, tím víc publicity přiláká jeho pomsta Randolphovi – a on chtěl, aby jeho pád sledoval celý svět! A tak se usmíval a mával, souhlasil s rozhovory a přijímal pozvání na významné společenské akce. Díky tomu byl pak vyhledávanou osobou na každém večírku.

A soudě podle dychtivých pohledů těch, kteří měli štěstí a ocitli se na seznamu hostů, nebude dnešek výjimkou.

Carrie však přitahovala také spoustu pozornosti, což ho nepřekvapovalo vzhledem k tomu, jak senzáčně vypadala. Odhadoval, že už jim nezbývá mnoho času, než je někdo vyruší. O to však rozhodně nestál. Neměl náladu se o ni dělit.

„Pojďme se projít,“ skočil jí do řeči. Položil jí ruku na záda a vedl ji pryč od zvědavého davu. „Ukážu ti zámeček.“

„Mohlo by to chvíličku počkat? Vážně ti musím něco říct,“ pronesla. Jenže už vytáhl z vnitřní kapsičky saka klíč a strčil ho do zámku, načež otevřel vysoké, dřevem obkládané dveře a pobídl ji dál.

„Můžeme si promluvit uvnitř.“

Carrie nervózně těkala pohledem mezi ním a otevřenými dveřmi. „Určitě tam můžeme?“

Pokrčil rameny, jako by mu na tom nezáleželo. „Mám klíče. Jsem architekt. Myslím, že se nám nic nestane.“

„Nechci tě dostat do potíží.“

Damon se pousmál. Pokud šlo o ni, už vězel po krk v potížích.

„Bude to v pohodě,“ ujistil ji. „Navíc k čemu ti je, že se znáš s architektem, když tě nemůže vzít na soukromou prohlídku?“ Pokynul jí, aby šla dál. „Tak co pak jsi mi to chtěla říct?“

Jenže Carrie už ho neposlouchala. Ztuhla a obdivovala rozlehlou místnost, v níž se ocitli, oči vytřeštěné a ústa rozevřená údivem.“

„Damone, to je nádhera,“ vydechla a očima hltala pokoj od podlahy do stropu a prohlížela si všechny složité detaily. „Jako bych vstoupila do jiné doby.“

„Majitel chtěl, abych záměčku vrátil jeho předchozí krásu jen s několika současnými vymoženostmi.“

„Ty detaily jsou neuvěřitelné. *Všechno* je to neuvěřitelné,“ špitla.

Její neskrývaný obdiv ho potěšil. Připadalo mu, že je jeho úspěch ještě větší, než když projekt prohlásil za dokončený. A jak tak obdivovala místnost, Damon obdivoval ji: její postavu, její elegantní pohyby, to, jak jí pod tlumeným osvětlením zářila pokožka.

„Bude tu majitel žít?“

„Nejsem si jistý. Možná. Uvažuje, že záměček využije jako investici a bude ho pronajímat na různé akce. Za pár měsíců se tu koná svatba jeho dcery. Pak se nejspíš definitivně rozhodne.“

„Jak úchvatné místo na svatbu.“ Carrie se k němu obrátila, v očích zvědavý výraz. „Stal ses architektem právě kvůli takovým projektům?“

Damon k ní přistoupil blíž a odpověděl na její otázku. „Ne tak úplně. Budovy, jako je tahle, jsou výjimečné a já na nich rád pracuju, ale ne. Já... ehm... chtěl jsem být architektem jako můj otec.“

Už o tom mluvil snad stokrát, ale říct to Carrie mu připadalo nějak jiné, jako by vsunul starý klíč do zámku a odemkl něco nového. Zaváhal, cítil se nesvůj, ale pak si všiml, jak na něj upírá své překrásné oči. Ten pohled byl neodolatelný. Přesvědčil ho, že před ním nic neskryje. A hlavně není *třeba* něco skrývat.

„Specializoval se na plánování a obnovu městské výstavby, spolupracoval s mnoha místními vládami, ale byl to v první řadě architekt. Zbožňoval budovy – obzvlášť staré a úchvatné, jako je tahle, s bohatou a hrdou historií. Rád se dozvídal co nejvíc informací, které pak používal ve svých návrzích. Jeho vášně pro architekturu byla nakažlivá. Bral mě s sebou všude, kde pracoval... vodil mě po staveništích, ukazoval mi plány a ptal se mě, co si myslím. Ty chvíle patřily jenom nám. Jednom jsem mu řekl, že podle mého názoru je jedna ze zdí špatně. Zadával se do plánů a změnil návrh, pak mi řekl, že mám talent od přírody a že jsem možná ještě lepší než on. A on byl přitom nejlepší. Nikdy mě ani nenapadlo být něčím jiným. Vždycky jsem věděl, že chci být jako on. A po jeho smrti jsem byl ještě odhodlanější kráčet v jeho stopách,“ přiznal. Teprve když ta slova vyřkl, došlo mu, jak jsou pravdivá.

Damon si vždycky myslel, že jeho budoucnost nejsilněji ovlivňovala touha po pomstě – a určitě to byla pomsta, která rozhodovala o tom, které projekty přijme. Byl však rozený architekt. Měl to v krvi. Ve svém srdci.

Nějak na to pozapomněl – na fakt, který ho znepokojoval skoro stejně jako množství osobních informací, které téhle dívce právě vyklopil.

„Kolik ti bylo? Když zemřel?“ zeptala se Carrie.

Celý jeho výraz se změnil, a tak ho sledovala s opatrností, která by ho za jiných okolností urazila. Nebyl žádná měkkota. Netrpěl. Otcova smrt mu zlomila srdce a zničila rodinu, ale nezlomila *jeho*. Naopak byl díky ní silnější a cílevědomější.

„Bylo mi dvanáct.“ Damon se tvářil bezvýrazně, ačkoliv se mu před očima objevovaly trýznivé vzpomínky. Na davy. Na vztek. Na blýskající se fotoaparáty. A pak na ten výstřel.

Uslyšel ho, jako by tam znovu stál. Cítil v ústech hořkost adrenalinu, vnímal zděšené bušení vlastního srdce, zatímco ležel na zemi a netušil, co se to děje. A pak ten křik, vycházející z jeho vlastních úst, když mu došlo, co se právě odehrálo.

Carrie se zaleskly slzy náhlou vlhkostí, když potřásla hlavou. „To je mi moc líto, Damone.“

Věděl, že je to pravda. Byl zvyklý na otřepané fráze a falešný soucit, ale Carrie to myslela vážně. Slyšel to v jejích slovech a viděl v jejích očích. Cítila jeho bolest, i když ji skrýval, i když s ní bojoval. Cítila ji, jako by držela jeho srdce v rukou, a chápala, jak ten jediný okamžik v čase zničil celý jeho život.

A přesto to nebylo možné, protože jí své srdce nedal.

„Děkuju.“

A zničehonic se žal vrátil, páčil ho za očima a tížil v hrdle. Hruď se mu chvěla jako při zemětřesení. Hrozilo, že se sesype. Bolest ho zaplavila, jako kdyby k té ztrátě došlo teprve včera.

Damon se odvrátil, rozzlobený vzdouvajícím se nechtěným smutkem. Byla to zbytečná, slabá emoce. A bolest byla k ničemu, jen břemeno jeho duše. Proto se bolesti zbavil a vytlačil ji vztekem. Vztek byl dobrý. Podněcoval ho k akci. Vztek byl jeho každodenní pohon.

Soustředil se, aby si vybavil tvář Sterlinga Randolpha, jeho aroganci a samolibost jeho rodiny. Než se mu to však podařilo, ucítil teplo něčího těla a ruku na své paži. Během pár vteřin ho její jemný dotek přivedl zpátky z okraje temného zoufalství. Její hluboké zelené oči byly to první, co spatřil, a držel se jejich záře, až ten záblesk bolesti zmizel a on už nemusel zadržovat dech.

Carrie rozevřela rty, jako by ho chtěla nějak utěšit, ale místo toho jen mírně zavrtěla hlavou. Na tohle neexistovala žádná slova. Damon to už věděl. Žádná slova, která by dokázala vyjádřit soucit nad tím, jak mu to stisknutí spouště změnilo život – zničilo současnost a ovlivnilo budoucnost. Ovšem fakt, že to chápala, vytvořil spojení, které ho ukotvilo víc než to, co už k ní cítil. Uhnízdilo se mu to v hrudi a omotalo kolem srdce.

A stačilo jen, že stála vedle něho a dotýkala se jeho paže. Upírala na něho svůj soucitný pohled. Necítil bolest. Necítil vztek. Potřeboval jen ji.

Otočil hlavu a přejel jí ústy po zápěstí. Sledoval, jak jí projelo zachvění, které mu na rtech vykouzlilo úsměv.

Její rty ho opět vábily. Všechno na ní ho vábilo. Na jejích rtech však bylo cosi výjimečného, co ho přivádělo k zoufalství. Stačilo jen se na ni dívat, sledovat, jak se jí olivové oči zamlžují, a okamžitě ztvrdl. Věděl, že už to déle nevydrží. Ani nechtěl.